

Unn Magnussen

f. 1946 i Oslo

Studier vid Statens Håndverk- og Kunstindustriskole i Norge 1966-70.
Statens Kunstakademi, Oslo, 1972-77. Konsthögskolan Stockholm 1976.

Separatutställningar bland annat i Trondheim brukskunstforening 1973,
Galleri Tanum Oslo 1975, Galleri Norske Grafikere Oslo 1977,
Galleri Händer Stockholm 1982, Bildgalleriet Varberg 1984,
Galleri Lucidor Stockholm 1988, Galleri Kampen Oslo 1990,
Galleri Bergman Stockholm 1992, Galleri Rochade Stockholm 1993,
Grafiska Sällskapet Stockholm 1994, Bildgalleriet Östersund 1995,
Smålands Konstarkiv Värnamo 1997.

Representerad i Nasjonalgalleriet, Norge, Riksgalleriet, Norge,
Oslo Kommunes Kunstsamling, Kulturrådet, Norge, Statens Konstråd,
Sverige samt i svenska landsting och kommuner.

I 1997 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår: "Stegen".
Karborundumtryck.

Unn Magnussen kom till Konsthögskolans grafikavdelning vid mitten av 1970-talet, från Konstakademien i Oslo, och hon har sedan dess varit bosatt i Sverige och med åren etablerat sig väl i den svenska grafikvärlden. Unn Magnussen har ett självklart och naturligt förhållningssätt till sitt konstnärskap, vilket gör att bilderna ofta präglas av direktitet och spontana avstamp. Under senare år har hon med förkärlek arbetat med en organiskt-vegetativ bildvärld där träd och grenverk från bl.a. fikonsträd dominerar - inspirerade av resor till Italien. Unn Magnussens bild "Stegen" är en del av dessa grenverk och representerar fikonodlarnas stegar som grovt yxats fram så att de mer eller mindre blir en integrerad del av träden. Stegen ser Unn Magnussen också som en positiv symbol, på vilken man kan kliva upp och sedan försvinna in i trädet. Stegen blir en länk mellan två världar - en uppe i trädet och en nere på marken. Bilden har ett mycket kalligrafiskt uttryck och för att inte svärtan skall bli alltför djup har Unn Magnussen gett bilden en blå ton mot ett gultonat papper. Unn Magnussens arbeten har präglats av stora svep på stora plåtar, varför hon valt en ovanlig teknik - karborundumtryck - som så väl svarar mot hennes intentioner men som samtidigt kräver ett säkert handlag och ett medvetet bildseende. Det är första gången Föreningen för Grafisk Konst har ett karborundumtryck i sin utgivning, men tekniken fick sitt stora genombrott redan i slutet av 1950-talet.

"Karborundumtryck räknas som en djuptrycksmetod, men egentligen ligger det färgbärande skiktet ovanpå tryckunderlaget. Karborundumtryck är en relativt ny metod som bygger på att man limmar fast slipmedlet karborundum på tryckunderlaget. Effekten blir en akvatintliknande yta, men med mycket större färgupptagningsförmåga än vad ett vanligt etsat djuptryck kan erbjuda. Dessutom kan man åstadkomma relief och strukturer som gör trycket både livfullare och mustigare. Limmet kan bestå av allt från båtfernissa till modernt tvåkomponentlim. Antingen blandas karborundumpulvret med limmet innan det målas på plåten, eller så strör man pulvret över plåten efter det man målat dit limmet. Det senare alternativet är det vanligaste och här absorberar karborundumytan också mer färg. Fördelen med karborundummetoden är att det är relativt lätt att måla på limmet och man kan få en levande och spontan penselföring i bilden.

Skulle man inte vara nöjd med penseldragen är det bara att tvätta rent plåten och börja om från början. En annan fördel är att karborundumytan samlar mer färg till ytan som därmed ger mer must och färg till trycket" (ur von Schantz och Arkö: Vad är Grafik, Borås 1996)

Jordi Arkö